

Forfatter: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin

Titel: BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1829-09-28)

Citation: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin: "BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1829-09-28)", i *Grundtvig og Ingemann*, Forlagt af Samfundet til den Danske Litteraturs Fremme, s. 85. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001989206-000-shoot-L001989206000_0031.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvig og Ingemann

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Grundtvig, Nikolai Frederik Severin, *Grundtvig og Ingemann,*

Grundtvig til Ingemann.

Kristjanshavn. 28de Septbr. 1829.

Kjære Ingemann!

Ret megen Tak for dit hjærtelige Velkommen, og saa for dit gode Forsæt med Brevet til London, skjønt jeg naturligvis heller havde erfaret det af Brevet selv end blot set Efterretningen derom! Nu, Gud ske Lov! han hørte min Bøn, han saa' i Naade til min hjærtelige Længsel og samlede mig lykkelig igjen med mine kjære; og det burde jo ingenlunde lunkne min Taknemmelighed, at jeg udenfor mit Hjem og min lille Vennekreds finder mig mer tilovers i Danmark end nogen Sinde før; men, som vi ere, vil du dog ikke finde Bekjendelsen urimelig. Allerede i London, hvor jeg tilfældigvis hørte Tidende om den fiskalske Tiltale mod den ærlige, Konge og Fæderneland tro hengivne Lindberg, formindskedes Glæden, hvonned jeg efter en sørgelig Sommer havde tænkt at gjæste den kjære Hjemstavn, og hvad jeg mere har set og spurgt siden min Hjemkomst, er des værre kun skikket til at næro min Bekymring og i det mindste for Øjeblikket afskære mine Forhaabninger, saa vel om en gavnlig Virksomhed for mig her hjemme, som om en glædelig Løsning af den Haardeknode, man synes at ville stramme til det yderste. Sandelig, er Timen ikke kommen, da jeg vil føle mig tvungen af min Samvittighed til at gjøre Brug af den Frihed, Herren trods al Verden mægter og vedbliver at skjænke sine Tjenere, da ser jeg ikke andet Baad end at berede mig paa Udvandring; thi Stillingen som den er, og som den tegner tils. 86at maatte vorde, kan jeg umulig længe være en uvirksom Tilskuer af. Vist nok skal mine Erfaringer i London hverken vække Lyst til at skifte Hjemstavn eller Haab om at finde en ønskelig Virkekreds mellem de fremmede; men Frihed til med sit Hus at blive ved Herren ubevægelig er allerede i mine Øjne et uskatteerligt Gode, og en Virkekreds, ej aldeles unyttig, hører derfor til de rimelige Forventninger, som Herren sikkerlig, hvis jeg skal udvandre, ej vil beskæmme.

Før vilde jeg ventet alt andet, end at Kancelliet, under sin nærværende Præsident, skulde anordne fiskalsk Aktjon mod en Forfatter som Lindberg og for et Skrift, hvori den skarpsindigste Fiskal forgjæves vilde søge en Linje, han uden at rødme kunde kalde Dadel over Regeringen; og da dog dette lige saa uformodentlige som gruelige har fundet Sted, maa ethvert Haab om bedre Stilling under de nærværende Omstændigheder forekomme mig som et Sværmeri, jeg er for gammel til at nære. At Herren gjør Mirakler, og at han ogsaa ved et saadant kan og vil øjeblikkelig vende Blad, hvis det tækkes ham, det er min Tro og Trøst; men at det nu vil ske, har jeg ingen Grund til at formode, om jeg end hemmelig hvisker til mig selv om Muligheden af, hvad jeg saa inderlig ønsker. Dette mellem os; thi føler jeg mig ikke tvungen til andet, agter jeg i Vinter at hospitere her som en blind, der ej kan se, og en døv, der ej kan høre, ene sysselsat med det fremmede Sprog og Forberedelserne til et nyt Tog over Havet, did, hvor jeg vel ikke har udrettet stort, men har dog ved underlig Styrelse set Døren opladt til en Indgang ad Aare, der turde blive mærkelig og bør i alt Fald med største Omhyggelighed prøves og benyttes.

Gjærne kom jeg til Sorø; men dels synes Lise med rette, det ej er Tid at rejse nu igjen, og dels har jeg nu saa længe agtet danske Penge for ingen Ting, at de hævne sig. Men ser du ikke her ind i Efteraaret, glæder jeg mig dog til i Juleferien baade at se dig og tale ret meget meds. 87dig om alt, hvad os ligger paa Hjærte og trænger til venlig Meddelelse.

Sørgeligt med Olsen, skal hans Sygelighed nu tage en Vending, der afskærer Haabet om Bedring her neden; men at han ikke selv forsager ved Tanken derom, er allerede et Pant paa, at han, der gjør alle Ting vel, ej heller vil prøve ham over Evne. Hils ham venligst, naar du ser ham, og tak ham for Besøget hos Lise! Nu har han dog set, hvor vi vandre og færdes.

Tak din Kone kjærligst for hendes Velkomst og for alle venligo Ord, vi har skiftet, og som aldrig bedre kan skattes, end naar man kommer fra et Sted, hvor de fleste Mænd synes at sætte en Ære i at være umælende og at fordre af Kvinden, at hun skal realisere det Ideal, Forretninger og andre Forhold kun tillade dem at hylde og efterstræbe!

Min Kone og Jane, som i Forbigaaende finder „Jomfru“ — der forstaar sig af sig selv — overflødigt, hils venligst; og opsætter du end at føre det i Pennen, véd jeg nok, du dorfor ikke glemmer

Din Ven

N. F. S. Grundtvig.